

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/127/2025
Identifikačné číslo spisu:	8619201081
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8619201081.7

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. U., narodeného XX. W. XXXX, L., E.. T. XXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Nám. SNP 7, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Orange Slovensko a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35697270, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., Bratislava, Vajnorská 21A, o náhradu nemajetkovej ujmy 5 000 eur, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C/20/2019, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 12. septembra 2024 sp. zn. 17Co/28/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má proti žalovanej plný nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 09. februára 2022 č. k. 5C/20/2019-163 I. zamietol námietku miestnej nepríslušnosti žalovanej, II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 3 300 eur, III. vo zvyšku žalobu zamietol a IV. Žalobcovi priznal náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že ich priznal žalobcovi proti žalovanej v plnom rozsahu, pretože v prejednávanej veci bol žalobca úspešný čo do preukázania základu svojho nároku a výška priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu. Konštatoval, že aj za účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) platí zásada, že úspešná strana sporu má nárok na plnú náhradu trov konania, pričom výška odmeny za úkon právnej služby sa odvíja od priznanej sumy.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej v poradí prvým rozsudkom z 24. novembra 2022 sp. zn. 17Co/53/2022 odmietol odvolanie žalovanej proti výroku o miestnej príslušnosti (I.), zmenil prvoinštančný rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách

konania tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 110 eur (II.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu (IV.). V odôvodnení v otázke primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je daný, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám je tak závažným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadostučinenie podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na závažnosť okolností a charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané aj právo na nemajetkovú ujmu. Ohľadom výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z judikatúry súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa zvyčajne priznávajú pozostalým po osobách, ktoré boli usmrtené pri dopravných nehodách, či zo zákonnej úpravy ohľadom nárokov poškodených z trestných činov. Vo vzťahu k takto stanovenej výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa odvolaciu súdu javila priznaná náhrada neprimerane vysoká; preto bol názoru, že možno hovoriť o rozsahu cca 10 % zo základu priznaného pre obeť násilných trestných činov (§ 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z. z.). Zároveň zohľadnil, že v danom prípade nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, ale len k potencionalnej možnosti ich ohrozenia, čo odôvodnilo ďalšie zníženie minimálne na hodnotu 50 % z vyššie uvedenej úvahy. Keďže sa odvolaciu súdu nepodarilo nájsť obdobný prípad, ktorý by bol riešený súdmi Slovenskej republiky, zohľadnil rozhodnutie Mestského súdu v Prahe z 29. augusta 2019 sp. zn. 22Co/147/2019, ktorý potvrdil ako primerané zadostučinenie 10 000 Kč pri porovnateľnom skutkovom stave a dospel k záveru, že priznaná suma 110 eur pre žalobcu je vzhľadom na charakter veci primeranou nemajetkovou ujmovou a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP za použitia § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP s tým, že žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu priznaného nároku, ktorého výška závisela od úvahy súdu a dodal, že o výške náhrady vyplývajúcej z výšky priznaného nároku bude rozhodnuté prvoinstančným súdom v samostatnom rozhodnutí.

3. Na dovolanie žalovanej založenom na § 420 písm. f) CSP Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesením z 25. apríla 2024 sp. zn. 4Cdo/154/2023 v plnom rozsahu zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove z 24. novembra 2022 sp. zn. 17Co/53/2022 v dovolaní napadnutej časti (výrok IV.) o priznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciu súdu na ďalšie konanie. Urobil tak z dôvodu, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Bolo povinnosťou odvolacieho súdu vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalovanej (§ 387 ods. 3 CSP). Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k otázkam urobeným súčasťou odvolania žalovanej žiadne konkrétne stanovisko, došlo k zaťaženiu konania pred odvolaciu súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd odvolaciu súdu uložil v ďalšom konaní svoje rozhodnutie riadne odôvodniť tak, aby obsahová (materiálna) náplň jeho rozhodnutia založila nielen jeho zrozumiteľnosť, ale aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť s tým, že osobitnú pozornosť bude venovať relevantným argumentom odvolateľa.

4. Krajský súd v Prešove rozhodnutím z 12. septembra 2024 sp. zn. 17Co/28/2024 (v poradí druhým) vec opätovne prejednal a rozhodol o odvolaní žalovanej čo do výroku o trovách konania. Výrokom I. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne prvoinstančný súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia do 60 dní. Výrokom II. žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne prvoinstančný súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia do 60 dní.

4.1. Úvodom odvolací súd konštatoval, že z pôvodne uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti bol žalobca úspešný v rozsahu 110 eur. Vo zvyšku jeho nárok bol zamietnutý. V súlade so zákonnými ustanoveniami (§ 396 ods. 2, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP) a procesnou situáciou, ktorá nastala v prejednávanej veci, kedy zmeňujúcim rozsudkom právoplatne z uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bola žalobcovi priznaná suma 110 eur, odvolací súd vychádzal z toho, že žalobca bol v konaní úspešnou stranou sporu. Zásadu úspechu v spore pri použití § 255 ods. 1 CSP považoval za esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci v

pripade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako v prejednávanej veci, sa skúma v rozsahu, či žalobcovi bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Akcentoval, že stranu sporu (žalobcu) nie je možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Najmä v konaniach o ochranu osobnosti pri náhrade nemajetkovej ujmy si strana sporu odhadne výšku uplatňovaného nároku, ktorú v závislosti od vykonaného dokazovania posúdi súd. Nie je možné požadovať od žalobcu, aby výšku uplatňovaného nároku určil v nižšej sume alebo v sume, kde sám bude zvažovať rozsah úvahy súdu o výške plnenia.

4.2 Odvolací súd v tejto súvislosti zdôraznil, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Na základe uvedeného sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, za úspech v spore. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná, teda nadväzujúca. Argumentáciu žalovanej, že výška uplatňovanej nemajetkovej ujmy pri ochrane osobnosti býva tak, ako v tomto prípade nadhodnotená žalobcom, uznal za dôvodnú, ale zároveň poznamenal, že v zásade nemá vplyv na výšku uplatňovaných a priznaných trov konania, pretože žalobcovi súd priznáva plnú náhradu trov konania výlučne v prípade, pokiaľ bol čo do základu úspešný, kde výška trov konania závisí od priznaného plnenia, nie od žalovanej sumy. Objasnil, že keďže úspech vo veci žalobcu v prejednávanej veci bol v rozsahu základu nároku a sumy 110 eur, žalobcovi bude priznaná náhrada trov konania len z prisúdenej sumy a druhu uplatňovaného nároku. Proti takémuto výkladu, ktorý je v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou v obdobných veciach, v súlade s princípmi právnej istoty a naplneniu hlavného účelu spravodlivého súdneho konania - k dôvere v spravodlivé súdne konanie, je neprípustný názor žalovanej, že práve pre vysoké nadhodnotenie uplatňovanej nemajetkovej ujmy by žalobcovi nemala byť náhrada trov konania priznaná. Práve dôsledné oddelenie základného (vec sama) a sprevádzajúceho (výška plnenia), podľa názoru odvolacieho súdu zabezpečuje spravodlivé priznanie strov konania úspešnej strane sporu proti strane sporu, ktorá nekonala v súlade s právnymi predpismi. Ich výška závisí od objektivizovanej, preukázanej a priznanej sumy súdom.

4.3. Výhradu žalovanej v odvolaní, že prvoinštančný súd pri rozhodovaní o trovách konania nevzal na zreteľ jej argumentáciu spočívajúcu v nevyhnutnosti aplikovať ustanovenie § 257 CSP, odvolací súd neuznal s tým, že ide o ustanovenie, ktoré predstavuje odchýlku pri rozhodovaní o trovách konania v závislosti od zodpovednosti za výsledok sporu. Jeho aplikácia závisí od úvahy súdu, lebo nepriaznivo dopadá na tú procesnú stranu, ktorá bola úspešná a patrí jej nárok na náhradu trov konania, ale protistrana jej pre použitie § 257 CSP nie je povinná tieto trovy uhradiť. Pripomenul, že ustanovenie § 257 CSP je moderačným právom súdu, na ktorom spočíva, akým spôsobom preukázané okolnosti vyhodnotí. Keďže rozhodnutie prvoinštančného súdu sa v odvolacom konaní vo výroku o trovách konania mení v závislosti od rozhodnutia o základe a výške plnenia v rámci odvolacích námietok, odvolací súd skúmal podmienky pre možnú aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 98/2018 z 02. mája 2018, že súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Toto zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP), alebo zo zásady zodpovednosti za zastavenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane sporu, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy uhradila protistrane.

4.4. Reagujúc na odvolacie námietky žalovanej odvolací súd zdôraznil, že žalovaná ako zodpovedná osoba pri porušovaní pravidiel s manipuláciou osobných údajov porušila smernicu Európskej únie č. 95/46/ES, ktorej cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov. Základným zákonom, v ktorom je uvedená smernica premietnutá, je zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov, kde sa na vysokej úrovni chráni právo a sloboda fyzickej osoby so zameraním na právo ochrany osobných údajov, pričom cieľom je zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu. Krajský súd podčiarkol, že General Data Protection Regulation (v skratke GDPR) niektoré údaje považuje za citlivé; takými sú aj osobné údaje ako meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, ktoré údaje predstavujú osobitnú kategóriu osobných údajov podľa zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov (platil do 25. mája 2018, kedy ho nahradilo GDPR), ktoré žalovaný sprístupnil

nepovolaným osobám. Išlo o obdobné údaje nielen u žalobcu, ale u ďalších osôb (približne 160) v okrese Svidník. Z uvedených východísk odvolací súd zosumarizoval, že niet preto dôvodu, aby žalovaná ako porušovateľ ochrany GDPR citlivých údajov bola zvýhodnená oproti žalobcovi, ktorý bez svojho zavinenia sa dostal do situácie, kedy jeho osobné údaje v dôsledku bezpečnostného incidentu žalovanej mohli byť zneužit. Doplnil, že aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania by v takom prípade nebola spravodlivá a nie je namieste, aby osoba, ktorá spôsobila porušenie práva žalobcu, bola zvýhodňovaná vo vzťahu k moderácii výšky trov konania podľa § 257 CSP oproti žalobcovi, ktorý ako fyzická osoba musel svoje práva chrániť súdnou cestou.

4.5. Reflektujúc uvedené odvolací súd uviedol, že žalovaná nemôže byť na úkor žalobcu zvýhodnená, pretože práve jej konaním došlo k bezpečnostnému incidentu, k ohrozeniu zneužitím údajov GDPR žalobcu a aj s poukazom na ekonomickú silu žalovanej a žalobcu je nespravodlivé, aby žalovaná ako porušovateľ všetkých povinností pri správe GDPR informácií o žalobcovi bola zvýhodnená a žalobcovi neboli priznané trovy konania, resp. v nízkej sume oproti zákonnému nároku. Skutočnosť, že v iných konaniach je žalovaná povinná vyplatiť trovy konania zástupcovi žalobcov je vo vzťahu k žalobcovi v tejto veci bez právneho významu a dodal, že každá vec je individuálna, kde individuálne žalobca sa rozhodol vo veci konať, podať žalobu a chrániť tak svoje nároky, práva, vyplývajúce zo zákona. Nie je možné zohľadňovať v iných konaniach vyplatené alebo očakávané vyplatenia trov konania a zohľadňovať v iných konaniach vyplatené výšky trov konania pri rozhodovaní o trovách konania v prospech žalobcu a pre hroziace trovy moderovať nielen ich výšku ale aj celé nepriznanie. Sumarizujúc uvedené odvolací súd nezistil žiaden dôvod, ktorý by zvýhodnil žalovanú pri rozhodovaní o trovách konania a v prospech žalovanej tak, aby bola aplikovaná právna norma vyplývajúca z ustanovenia § 257 CSP.

5. Z týchto všetkých dôvodov odvolací súd opätovne o trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP a § 453 ods. 3 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu. Žalobca bol, čo do základu úspešný a tak mu patrí plná náhrada trov konania, ktorých výška bude stanovená podľa zákona.

6. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila s poukazom na § 420 písm. f) CSP, lebo odvolací súd sa nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou v tak zásadnom rozsahu, že takýmto nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Trvala na tom, aby odvolací súd pri určovaní trov konania, ktoré výlučne spočívajú v trovách právneho zastúpenia využil svoje moderačné právo v zmysle § 257 CSP a trovy konania žalobcovi nepriznal, resp. ich aspoň primerane znížil. Aj keď rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, aj žalobca musí niesť zodpovednosť za výsledok sporu v prípadoch uplatňovania neprímeraných nárokov. Dovolaním napadnuté rozhodnutie považovala za nedostatočné z dôvodu nevysporiadania sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie o trovách konania, teda za arbitrárne, nepreskúmateľné a nezrozumiteľné. S ohľadom na uvedené navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

7. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu podáva, že dovolanie žalovanej takmer kopíruje jej pôvodné dovolanie, avšak odvolací súd v napadnutom uznesení rozsiahlo, podrobne a presvedčivo odôvodnil výrok o trovách konania, a preto prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP nevyplýva. Argumentácia žalovanej iba čiastočným úspechom je nesprávna, nakoľko v konaní o ochranu osobnosti je rozhodujúce, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté, pričom výška priznanej nemajetkovej ujmy je druhotná a nadväzujúca; aj keby súd nepriznal žiadnu peňažnú náhradu, samotné konštatovanie zásahu zakladá plný úspech žalobkyne a s tým spojené právo na náhradu trov konania. Tento záver potvrdzuje aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 225/2020, II. ÚS 233/2022), z ktorej vyplýva, že ak súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, žalobca sa považuje za plne úspešnú stranu v spore bez ohľadu na výšku priznanej náhrady. Podľa žalobcu ani podmienky pre výnimočné nepriznanie trov konania podľa § 257 CSP neboli splnené, nakoľko žalovaná nepreukázala žiadne výnimočné okolnosti, ani dôvody hodné osobitného zreteľa. Argument o nepomere medzi priznanou sumou a výškou trov je v sporoch o ochranu osobnosti právne irelevantný, keďže rozhodujúci je zásah do práva, nie výška

peňažnej náhrady. Rovnako neobstojí ani tvrdenie, že v konaní sa opakoval veľký počet obsahovo a formálne rovnakých úkonov, žalobca bol zastúpený len v tomto konaní, pričom práve žalovaná je účastníčkou mnohých skutkovo a právne obdobných sporov zastúpená tým istým právnym zástupcom. Za nepravdivé považoval aj tvrdenie, že žalovaná bola do sporu reálne donútená; žalovaná totiž neponúkla žalobcovi žiadnu formu mimosúdneho urovnania, hoci bola opakovane právoplatne uznaná jej zodpovednosť za rovnaký zásah do osobnostných práv iných osôb. Ani po týchto rozhodnutiach neprejavila ochotu uznať svoju zodpovednosť alebo ponúknuť akúkoľvek náhradu. Z jej procesného postoja bolo zrejmé, že nebola pripravená na žiadne zmierlivé riešenie, čím sama vyvolala potrebu súdneho konania. Žalovaná nepreukázala existenciu žiadnych ekonomických alebo iných relevantných dôvodov, ktoré by odôvodňovali nepriznanie trov úspešnému žalobcovi. Vzhľadom na jej postavenie a finančné zázemie nebolo možné hovoriť o okolnostiach, ktoré by mohli ohroziť jej finančnú stabilitu. Naopak, jej dlhodobé popieranie zodpovednosti a odmietanie mimosúdneho riešenia vylučovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Z uvedených dôvodov žalobca považoval dovolanie žalovanej za neprípustné a navrhol dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP odmietnuť.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd v uznesení veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia z 29. septembra 2021 sp. zn. 1VObd/2/2021: „Rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania“.

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym

poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Uznesením z 25. apríla 2024 sp. zn. 4Cdo/154/2023 dovolací súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Prešove z 24. novembra 2022 sp. zn. 17Co/53/2022 vo výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie pre vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd mal v ďalšom konaní svoje rozhodnutie riadne odôvodniť tak, aby obsahová náplň jeho rozhodnutia založila nielen jeho zrozumiteľnosť, ale aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Dovolateľka opätovne namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia o náhrade trov konania, arbitrárnosť vo vzťahu k zásade úspechu v spore a s tým súvisiace neaplikovanie § 257 CSP, ako aj nevysporiadanie sa s podstatnými námietkami uplatnenými v odvolaní.

17. Dovolací súd však dovolateľkou uplatňované vady zmätočnosti tentokrát nepovažoval za opodstatnené. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v podstatnom rozsahu vo vzťahu k posúdeniu úspechu strany v spore, ako aj v posúdení otázky neexistencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP dostatočne odôvodnené, lebo z jeho obsahu vyplývajú relevantné dôvody, na ktoré odvolací súd prihliadal, preto ho nemožno považovať za arbitrárne. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia (I. ÚS 188/06). Nesprávne právne posúdenie nezakladá existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 24/2017).

18. Rozhodovanie o trovách konania je v sporovom konaní založené na zásade úspechu v spore vyplývajúcej z § 255 CSP, ktorá sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu ustanovenia § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa“. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP), aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné

osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (m. m. sp. zn. 2MCdo/17/2009, 5Cdo/67/2010, či 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v konkrétnej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

19. Podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP). Výrok o nároku na náhradu trov konania odvolací súd zdôvodnil v bodoch 16. až 21. uznesenia poukázaním na skutočnosť, že z pôvodne uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti bol žalobca úspešný v rozsahu 110 eur. Vo zvyšku jeho nárok bol zamietnutý. V súlade so zákonnými ustanoveniami (§ 396 ods. 2, § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP) a procesnou situáciou, ktorá nastala v prejednávanej veci, kedy zmeňujúcim rozsudkom právoplatne z uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bola žalobcovi priznaná suma 110 eur, odvolací súd patrične označil žalobcu úspešnou stranou sporu. Zásadu úspechu v spore aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP považoval za esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci v prípade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako v prejednávanej veci, sa skúma v rozsahu, či žalobcovi bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Správne akcentoval, že stranu sporu (žalobcu) nie je možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Najmä v konaniach o ochranu osobnosti pri náhrade nemajetkovej ujmy si strana sporu odhadne výšku uplatňovaného nároku, ktorú v závislosti od vykonaného dokazovania posúdi súd. Nie je možné požadovať od žalobcu, aby výšku uplatňovaného nároku určil v nižšej sume alebo v sume, kde sám bude zvažovať rozsah úvahy súdu o výške plnenia. Odvolací súd pri skúmaní podmienok pre možnú aplikáciu ustanovenia § 257 CSP považoval za potrebné zdôrazniť, že žalovaná ako zodpovedná osoba pri porušovaní pravidiel s manipuláciou osobných údajov porušila smernicu Európskej únie č. 95/46/ES, ktorej cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov. Základným zákonom, v ktorom je uvedená smernica premietnutá, je zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov, kde sa na vysokej úrovni chráni právo a sloboda fyzickej osoby so zameraním na právo ochrany osobných údajov, pričom cieľom je zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu; podčiarkol, že General Data Protection Regulation (v skratke GDPR) niektoré údaje považuje za citlivé; takými sú aj osobné údaje ako meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, ktoré údaje predstavujú osobitnú kategóriu osobných údajov podľa zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov (platil do 25. mája 2018, kedy ho nahradilo GDPR), ktoré žalovaný sprístupnil nepovolaným osobám. Išlo o obdobné údaje nielen u žalobcu, ale u ďalších osôb (približne 160) v okrese Svidník.

20. Z uvedených východísk odvolací súd nevyhnutne prijal jediný správny záver, že niet preto dôvodu, aby žalovaná ako porušovateľ ochrany GDPR citlivých údajov bola zvýhodnená oproti žalobcovi, ktorý bez svojho zavinenia sa dostal do situácie, kedy jeho osobné údaje v dôsledku bezpečnostného incidentu žalovanej mohli byť zneužitú. Pridal k tomu presný postreh, že aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania by v takom prípade nebola spravodlivá a nie je namieste, aby osoba, ktorá spôsobila porušenie práva žalobcu, bola zvýhodňovaná vo vzťahu k moderácii výšky trov konania podľa § 257 CSP oproti žalobcovi, ktorý ako fyzická osoba musel svoje práva chrániť súdnou cestou. Odvolací súd pokračoval v logickej úvahe, že žalovaná nemôže byť na úkor žalobcu zvýhodnená, pretože práve jej konaním došlo k bezpečnostnému incidentu, k ohrozeniu zneužitím údajov GDPR žalobcu a aj s poukazom na ekonomickú silu žalovanej a žalobcu je nespravodlivé, aby žalovaná ako porušovateľ všetkých povinností pri správe GDPR informácií o žalobcovi bola zvýhodnená a žalobcovi neboli priznané trovy konania, resp. v nízkej sume oproti zákonnému nároku. Legitímne zhodnotil skutočnosť, že to, že v iných konaniach je žalovaná povinná vyplatiť trovy konania zástupcovi žalobcov je vo vzťahu k žalobcovi v tejto veci bez právneho významu a zodpovedajúco okolnostiam prípadu dodal, že každá

vec je individuálna, kde individuálne žalobca sa rozhodol vo veci konať, podať žalobu a chrániť tak svoje nároky, práva, vyplývajúce zo zákona. Nie je možné zohľadňovať v iných konaniach vyplatené alebo očakávané vyplatenia trov konania a zohľadňovať v iných konaniach vyplatené výšky trov konania pri rozhodovaní o trovách konania v prospech žalobcu a pre hroziace trovy moderovať nielen ich výšku ale aj celé nepriznanie.

21. Ako vidno myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Dovolací súd v kontexte toho, že skúmané odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu nezakladá porušenie procesných práv žalovanej v miere porušenia jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP), považoval za potrebné vziať do úvahy tiež okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku (žalovaná bola zodpovednou osobou za porušovanie osobných údajov GDPR, avšak odmietla uznať základ nároku žalobkyne a ponúknuť jej akúkoľvek výšku nemajetkovej náhrady) a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v danom prípade rozhodne nemožno súhlasiť s námietkami žalovanej, že odvolací súd dostatočne nevysvetlil, prečo nevidel v konaní dôvody hodné osobitného zreteľa. Opak je pravdou. Rovnako tak nemožno súhlasiť, že by sa s argumentami predstretými žalovanou, v rámci okolností, ktoré tento prípad sprevádzajú, nezaoberal resp. ich neposudzoval. To, že sa s nimi nestotožnil neodôvodňuje záver o nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Dovolací súd súhlasí s názorom žalobcu, že na strane žalovanej neexistujú (vzhľadom k výške úkonu právnej služby) ani žiadne ekonomické a hospodárske dôvody, ktoré by boli objektívne spôsobilé ohroziť jej finančnú stabilitu alebo jej pôsobenie na telekomunikačnom trhu. Okolností, ktoré viedli k podaniu žaloby a procesný postoj žalovanej v konaní (kedy ani po opakovanom mnohonásobnom judikovaní základu nároku dotknutých osôb nie je prístupná na akúkoľvek dohodu) použitie ustanovenia § 257 CSP vylučuje. Rovnako neprichádza do úvahy považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa žalovanou tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb) zo strany žalobcu, lebo rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej strane, ktorá je stranou v spore vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom, v ktorých ju zastupuje ten istý právny zástupca.

23. Pokiaľ žalovaná v dovolaní argumentovala tým, že napadnutý výrok je neúplný a zmätočný, pretože je v rozpore s odôvodnením rozhodnutia súdu podľa ktorého majú byť trovy konania určené z prisúdenej sumy, dovolací súd uvádza, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia jednoznačne uzavrel, že o trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP a § 453 ods. 3 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu. Žalobca bol čo do základu úspešný v prejednávanej veci a tak mu patrí plná náhrada trov konania, ktorých výška bude stanovená podľa zákona. Odôvodnenie plne korešponduje s výrokom I., ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu. Ak sa aj v ods. 17 odôvodnenia objavila veta: „Teda žalobcovi bude priznaná náhrada trov konania len z prisúdenej sumy a druhu uplatňovaného nároku.“, parafrázovane ako názor je prevzatá z komentára k § 255 Civilného sporového poriadku (porovnaj Števček, M., Ficová, S., Baricová, J.,

Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, strana 926 - 927); nemá však potenciál vyvolať hlbšie pochybnosti o tom, že sa nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanej priznáva v plnom rozsahu a nie iba z prisúdenej sumy.

23.1. Ide o to, že pokiaľ odvolací súd skonštatoval zásah do osobnostných práv a žalobcovi priznal plný úspech v spore, patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásady úspechu. Z tohto hľadiska je irelevantné, či a príp. v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Neúplný a mimo kontextu zasadený čiastkový názor prevzatý z odbornej literatúry nie je možné považovať za záväzný právny názor odvolacieho súdu, najmä ak sa odvolací súd nevenoval problematike výpočtu konkrétnej výšky náhrady trov konania, ktorá patrí výlučne do kompetencie okresného súdu (§ 262 ods. 2 CSP). Podľa § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach upravených osobitnými predpismi, ktoré umožňujú uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, alebo vo veciach ochrany podľa predpisov o masovokomunikačných prostriedkoch, je tarifnou hodnotou 3 000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, a 5 000 eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. V posudzovanej veci je bez akýchkoľvek pochybností, že spor medzi žalobcom a žalovanou bol sporom o ochranu osobnosti. Z citovaného ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z. z. potom vyplýva, že súdu nie je poskytnutý manévrovací priestor na určenie výšky tarifnej hodnoty. Tento priestor normotvorca vytýčil len z hľadiska toho, či vôbec je náhrada nemajetkovej ujmy žalobou požadovaná. Z uvedeného dôvodu preto nemôže v tomto type sporov prichádzať do úvahy ani dilemma o náhrade z prisúdenej alebo požadovanej sumy.

24. Podľa názoru dovolacieho súdu ak aj odvolací súd prípadne nereagoval na absolútne všetky námietky dovolateľky, táto skutočnosť nezakladala vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože odvolací súd jednoznačne vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré opodstatňovali priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi proti žalovanej v celom rozsahu, ako aj dôvody, pre ktoré nebolo možné postupovať podľa § 257 CSP. Dovolací súd konštatuje, že výrok rozsudku odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) je úplný, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

24.1. V neposlednom rade dovolací súd pripomína, že pokiaľ dovolateľka v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v dovolaní namietala, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, tak nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (judikát R 24/2017). Veď napokon, ani právny záver vyplývajúci z uznesenia najvyššieho súdu z 19. marca 2014 sp. zn. 6MCdo/5/2013, týkajúci sa posúdenia účelnosti vynaložených nákladov spojených s uplatnením alebo bránením práva, nie je pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania aplikovateľný; najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6MCdo/5/2013 riešil otázku, či išlo o rutinnú záležitosť, ktorá je zvládnuteľná prostredníctvom administratívy vedľajšieho účastníka a na ktorú (ne)bola potrebná odborná pomoc zvoleného advokáta s tým, že nepriznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi konania bolo dané ich neúčelnosťou. Rozdelením rozhodovania o trovách konania do dvoch samostatných štádií (oproti OSP), ktoré na seba síce nadväzujú ale majú odlišný účel došlo k tomu, že účelnosť vynaložených trov sa posudzuje až v druhom štádiu pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 CSP). Z toho vyplýva, že pre rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 CSP nie je právne významná okolnosť, ako o samotnej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Dovolací súd záverom považuje za vhodné zopakovať, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05 <. Odvolací súd teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho v rozsahu dovolacích výhrad viedli k rozhodnutiu. Jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny alebo právne nekonformný, teda v danom

případe odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné resp. nedostatočne odôvodnené. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany konania, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

26. K tvrdenej arbitrárnosti na okraj ešte dovolací súd poznamenáva, že ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. III. ÚS 44/2022) uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. V kontexte uvedeného dovolací súd k uplatnenej námietke dodáva, že ju nepovažoval za opodstatnenú. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v podstatnom rozsahu vo vzťahu k posúdeniu úspechy strany v spore, ako aj v posúdení otázky neexistencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, dostatočne odôvodnené, lebo z jeho obsahu vyplývajú relevantné dôvody, na ktoré odvolací súd prihliadal, preto ho nemožno považovať za arbitrárne. Iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

27. Za dôvodne uplatnenú však dovolací súd považoval argumentáciu žalovanej týkajúcu sa nesprávnej aplikácie nariadenia o ochrane osobných údajov, ktoré nadobudlo účinnosť od 25. mája 2018, ako aj zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení účinnom od 25. mája 2018, ktoré v čase vzniku neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobkyne neboli účinné. Napriek uvedenému však nesúhlas dovolateľky s aplikáciou zásady úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP nepredstavuje oprávnené namietanú existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

28. Na základe uvedeného najvyšší súd dovolanie žalovanej ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

29. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalobkyne v spore, ktorej priznal nárok na ich náhradu proti žalovanej v plnom rozsahu v súlade s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (262 ods. 2 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.